

JĘZYK POLSKI:

Charakterystyka romantyzmu w Europie i w Polsce.

Romantyzm jako epoka literacka. Wieloznaczność wyrazu romantyzm i romantyczny. Różne formy buntu. Szukanie światów zastępczych. Duchowy związek z przyrodą i z ludem.

Europejscy przedstawiciele romantyzmu.

„Romantyczność” A. Mickiewicza jako utwór programowy romantyzmu.

Język ballady, charakterystyka osób mówiących. Kryterium prawdy. Motto i przesłanie wiersza.

Kreacja świata w balladach A. Mickiewicza.

Ludowe widzenie świata. Język ballad, słownictwo, barwa poetycka. Codziennosc (tytuły).

Prowincjonalizm.

Ballada jako gatunek literacki.

Rola przyrody w budowaniu nastroju.

Idea i artyzm sonetów A. Mickiewicza.

Zdziwienie poezją - rodzaj wypowiedzi, poetyckie środki malarskie, foniczne.

Obraz przyrody wyrazem transformacji przez osobowość artystyczną.

Kreacja bohatera lirycznego.

Konwencja sonetu

Obrzęd gminny tematem literatury.

Romantycy wobec folkloru. Szczegóły obrzędu. Wina i kara- czy zgodność z zasadami katolicyzmowi?

Ludowe normy sprawiedliwości.

Elementy klasyczne i romantyczne.

Prześladowani i prześladowcy III części „Dziadów” A. Mickiewicza.

Mickiewicz wobec powstania listopadowego i w okresie pisania dramatu.

Prześladowani polscy patrioci, czyli prawi. Prześladowcy, czyli nieprawi.

Ścieranie się dobra ze złem.

Bluznierczy monolog Konrada

Przemiana Gustawa w Konrada - jej symboliczny sens. Romantyczna teoria snów i widzeń.

Poczucie mocy poetyckiej i pogardy. Projekcja walki wewnętrznej i wątpliwości - czy jest Bóg, czy jest sprawiedliwość.

Milczenie jako druga osoba dramatu.

Widzenie pokornego księdza Piotra.

Źródła stylu i języka. Historia Polski powtórzeniem losów Chrystusa.

Mesjanizm i prometeizm.

Kojąca rola „Pana Tadeusza” A. Mickiewicza.

Geneza utworu w świetle inwokacji i epilogu.

Utopijny obraz ojczyzny jako strawa dla stęsknionych emigrantów.

Obraz szlachty w „Panu Tadeuszu” A. Mickiewicza.

Encyklopedia życia staropolskiego. Ogrom, dokładność informacji.

Portrety osób i środowisk. Fizjonomia i ubiór, zachowanie. Spory i zabawy.

Słownik bohaterów Adama Mickiewicza.

Ewolucja bohatera romantycznego w twórczości A. Mickiewicza.

Od Karusi do Jacka Soplicy.

Podobieństwa i różnice w kreowaniu bohaterów.

Na czym polega tragizm Kordiana? („Kordian” J. Słowackiego).

Imię i wiek bohatera. Symptomy niepokoju i nadwrażliwości. Pustka i ból istnienia,

subtelność i egzaltacja. Egotyzm. Rozwój duchowy Kordiana. Dojrzewanie do historycznych czynów i heroicznej klęski.

„Kordian” J. Słowackiego –dramat romantyczny i narodowy.

Cechy sceniczne dramatu.

Hymn „Smutno mi Boże” – wiersz o samotności.

Muzyczność utworu literackiego i sposoby jej osiągania.

Budzenie miłości ziemi ojczystej i refleksji egzystencjalnej.

„Grób Agamemnona” J. Słowackiego – najsurowszy sąd o narodzie wypowiedziany po powstaniu listopadowym.

Zwrócenie uwagi na motto lekcji:” Mówię, bom smutny i sam pełen winy”.

Wyodrębnienie motywu osobistego i narodowego.

Kontrowersyjna idea walki do ostatniej kropli krwi.

„Testament mój” J. Słowackiego – o dziedzictwie ducha i sile fatalnej poezji.

Dwutematyczność utworu - własne dziedzictwo poety i jego portret duchowy.

Mocą ostatniej woli nakazane obowiązki żywym - ich zadania wobec ojczyzny.

Obecność „Testamentu” w świadomości pokoleń, szczególnie pokoleń XX wieku, częste nawiązania w twórczości następców.

Nowatorstwo poezji C. K. Norwida.

Z pokolenia sierociego - nieokreślony status społeczny pół-dziwaka, pół-grafomana.

Stosunek do romantyzmu, języka. Zawilości, niejasności składni. Odmienność zapisu graficznego. Niejasność i aluzyjność. Neologizmy.

Poetycki pogrzeb Józefa Bema - postać bohatera, archaizacja pogrzebu i jej sens.

Malarskość i ruch. Niedopowiedzenie.

(„Bema pamięci żałobny rapsod”)

C. K. Norwid wobec muzyki F. Chopina i wobec muzyki. („Fortepian Szopena”).